

ГЛАД ПО ЗЕМЯТА

Дейвид Уилкерсън
1 Април 1983

„Ще има и глад; а тия неща са само начало на страданията...” (Марк 13:8)

Ужасен глад се вихри днес по земята. Не е глад за храна. Всъщност, САЩ има такова свръхпроизводство на храна, че наскоро правителството въведе някои поощрения за фермерите за да спрат да произвеждат.

Това не е и гладът за Божието Слово, споменат от пророка Амос. Никога досега в цялата църковна история не е имало толкова пълно откровение върху Божието Слово. Млади и стари пророци биват издигани и носят истинско откровение на сърцата ни.

Гладът е от липсата на хора. Множества хора гладуват за любов и привързаност, копнеят да бъдат задоволени и нужни на някого.

Думата глад всъщност означава „дълбока оскъдица, незадоволен глад, недостиг от всеки вид”. Това доста добре описва ужасът, който толкова хора изпитват в това последно време.

Наскоро видях този ужас с очите си в един хотел в Далас, Тексас, където се провеждаше банкет за неомъжени. Наблюдавах гостите докато общуваха, държяха чаши с коктейл в ръцете си, а аз си мислех колко самотни изглеждаха – тези убити, измъчени лица; тези празни погледи. По-късно същата вечер отидох да хапна сандвичи. Партито се разотиваше. Видях ги да излизат и това ми разби сърцето. Тези хора бяха пили и се бяха забавлявали 4 часа, търсеци нещо, което да им осмисли живота. А се виждаше празнота, вид на откровен ужас в погледа им. Това беше ужаса на самотата и той казваше: „Не искам да бъда сам! Моля някой да ми помогне да издържа нощта!”

Тази сцена се повтаря из цяла Америка. Пълен страх и ужас от глада; хиляди умират от глад за нещо, което дори не могат да докоснат. Никога досега не се е случвало нещо подобно. Минете покрай кой да е ресторант който има "Harpy Hour". От 4 до 7 всеки ден и ще видите, че е пълно със самотни хора, които са изкарали деня по някакъв начин. Те пият за да изкарат до вечеря. След вечеря се насочват към някой бар. Те търсят, издирват, опитват се да намерят нещо, което да задоволи глада в душата им.

Това отчаяние не е само в баровете; можете също да го видите и в църквата. Стоял съм извън църква, наблюдавайки лицата на хората докато влизаха. Мисля, че най-тъжното нещо в служението ми е да слушам неизброимите трагични истории на имащи страх от Бог, посветени християни, които са самотни и изпитват болка. Това най-често са неженените. Те идват при мен и ми казват нещо от рода на: „Дейвид, какво му е толкова лошото на това да

искаш да си обичан? Няма нищо греховно в това, нали? Просто някой да се нуждае от теб? Не искам секс; търся приятел, някой, с когото да живея.”

Една дама ми написа следното писмо: „Осъдена ли съм да живея в самота? Нищо ли не струвам за хората? Нощите ме ужасяват. Аз обичам Бог; изпълнена съм с Христос и Го обичам. Но като човек аз изпитвам такава болка, че не мога да спя. Понякога се чудя дали си струва! Когато отида в църквата и видя хората – щастливо омъжени – наистина ме боли. До края на живота си ли съм обречена да живея така? Ще бъдат ли посрещнати някога нуждите ми?

Получавам и писма от женени хора, които са заклещени в безнадежден брак без любов. Някои от тях имат съпрузи, които им изневеряват, други имат хомосексуален партньор; или такива, за които брачния партньор е почти като непознат от улицата. Те казват: „Говориш за самота – неомъжените не знаят какво е самота! Не можеш да го разбереш докато не си в ситуация, в която всички си мислят, че щастлив и че всичко ти е наред. Слагаш си маската и те не знаят, че най-лошия вид самота е когато си заклещен у дома си с човек, който не те обича!”

Слушах история след история и плаках. Молих се на Господ да ми даде Неговия отговор за този глад от самота. Не исках никакви психиатрични теории – не Фройд, не Юнг. Така че отидох в Божието Слово и намерих плача на Господното сърце.

Нека с поделя с вас някои красиви истини. Ако ви боли, ако преживявате този вид глад – Бог има уверение за вас. Не говоря просто за любов. Говоря за чувството, че си нужен и задоволен.

Помислете за Йосиф

Господ ме заведе в историята на Йосиф. Йосиф видя как красивия му сън се сгромолява, а какъв сън беше това само! Той сънува, че неговия сноп стоеше, а всички останали му се поклониха. Че дори звездите и луната му се поклониха! Това означаваше, че той щеше да достигне до самия връх на задоволството, до върха на успеха. Не познавам никой друг човек на земята, който да е сънувал такъв сън!

Когато казвам „да достигне върха”, аз говоря за радост, мир, лична удовлетвореност. Не за материални неща, защото те не носят задоволство. Това не е сън; това е фантазия. Не е реалност. Истинският сън трябва да има нещо общо с радостта и задоволството, с това да се чувстваш нужен.

Ако изучавате историята на Йосиф, ще видите че за момент всичко беше наред. Сънят му започна да се разгръща пред очите му. Той обичаше да работи за господаря си. Всичко, което правеше – успяваше; той контролираше съдбата си. Щастлив, благословен, нужен, уважаван и обичан. Но изведнъж всичко се сгромоляса върху главата му. Точно когато сънят му се материализираше и той изпитваше онзи тип щастие, който мислеше че живота ще му предложи, го сполетя беда:

„И господарят му взе Иосифа и го хвърли в крепостната тъмница, в мястото гдето бяха запирани царските затворници...” (Битие 39:20)

Иронията беше, че той беше поставен в това положение поради това, че не направи компромис! Това не беше в резултат на грях. Това стана, защото той не се отдаде на жената на господаря си и не прелюбодейства с нея. Един ден той имаше власт и всички го уважаваха. На следващия ден той беше вързан в черната тъмница на отчаянието!

Когато Йосиф отиде в затвора, Бог все още беше с него. Библията казва, че всичко, което той направи там, също успя (Битие 39:23). Но какво изпитание само беше това за този Божии човек! Той имаше мечта в сърцето си. Той очевидно беше човек с голяма нужда и голям глад, защото не би могъл да достигне такива висини освен ако не беше воден от тези нужди. Беше способен, талантилив, а сега седеше в затвора и се чудеше дали някога отново щеше да му се отвори вратата, а той пак ще бъде полезен.

Разказът продължава:

„...Докато дойде време да се изпълни думата му (словото на освобождението му); Защото словото Господно го изпитваше...” (Псалм 105:19)

Ако ти беше с Йосиф в онзи затвор през всичките тези дълги месеци агония, знаещ за съня му, би разбрал отчаянието му. Помнете, че сънят се отнася за Божествени, духовни неща. Йосиф имаше сън, че ще бъде полезен, нужен!

Не е ли точно това, което всички ние искаме? Да бъдем полезни? Не е ли това плача на сърцето ни: „Господи, нищо ли не струвам за теб? Не мога ли да бъда използван? Няма ли място за мен? Нищо, което да направя?”

Това беше плача на Йосифовото сърце когато той беше, както изглежда, изоставен в затвора. Мисля си, че ако бяхме с него, щяхме да го чуем многократно да казва: „Не че не вярвам, че Бог съществува, или че не вярвам в Словото Му. Вярвам. И Го обичам. Но се нуждаю от някакво доказателство, че Той е тук. Че чува молитвите ми. Седмица след седмица продължавам да си стоя в този затвор на отчаянието. Нищо не се променя. Господи, моля те направи нещо, каквото и да е, за да ме изведеш от трудната ситуация, в която съм!”

Звучи ли ви познато? Изпитва ли ви Божието Слово? Взимате Библията си и четете обещанията, а те като че ли ви се подиграват. Молитвите ви за освобождение си стоят без отговор. О, какво изпитание за великия Божии човек! Разбирате ли, Бог все още обичаше Йосиф, все още беше с него. Но като човек, този Божии слуга все още изпитваше голяма блока и страдание. О, колко много го болеше!

Търси се – приятел!

Виночерпецът и хлебаря също бяха хвърлени в затвора. Те също имаха сънища, които помолиха Йосиф да им обясни. Йосиф каза на виночерпеца: „Ти ще си върнеш работата, ще бъдеш върнат на предишната си служба!” Чуйте какво му каза Йосиф след това:

„Изведи ме от тук... Понеже наистина бях откраднат от Еврейската земя, а пък тук не съм сторил нищо, за да ме хвърлят в тая яма.” (Битие 40:14-15)

Не ви ли боли сърцето за Йосиф? Лош човек излиза от затвора, докато Божия мъж, който наистина вярва, остава в окови. Не беше честно, той остава в затвора, мечтата му е унищожена; самотен и обиден. И най-лошото от всичко беше, че не знаеше какво ще се случи с него! Чувствали ли сте се така някога? Викали ли сте някога от отчаяние: „Има ли Някой, някъде? Има ли някой някъде, който може да разбере как се чувствам? Помогнете ми! Господи, помогни ми!” И още по-лошото е, че изглежда че на хора, които заслужават по-малко, нещата им се развиват добре.

Минаха още две години докато Йосиф гниеше в тази черна дупка на отчаянието. Можете ли да си представите колко изоставен се чувстваше? Тези, които се надяваше, че ще му помогнат, го изоставиха. Нямаше приятел с когото да разговаря, да сподели силната си болка и самота. Семейството му не беше наблизо за да му помогне. Божието Слово изпитваше сърцето му. Сърцето те боли за този свят Божии човек, който се протягаше за човешки контакт, опитвайки се да разбере защо не беше свободен.

Вярвам, че има много християни днес, които могат честно да кажат: „Наистина не мисля, че заслужавам обстоятелствата, през които преминавам в момента. Не и този вид отчаяние!” Както и Йосиф, така и те са невинни и преминават през жестоко изпитание.

Ами виновните?

Но може би не си невинен. Вероятно си този, който е наранил някого. Ти си този, който е направил грешката. Ще кажеш: „Лесно ти е да говориш за любовта на Исус към човек като Йосиф, който можеше честно да каже: „Аз страдам заради истината.” Всеки би дал надежда за този вид хора. Но аз заслужавам онова, през което преминавам. Вината че съм в тази каша, е изцяло моя! Предадох Бог и нараних много хора.”

През повечето време църквата няма голямо търпение към онзи, който е сгрешил – човека, който бяга, изоставя семейството си и извършва прелюбодеяние. Презираме този човек. Когато Аятолаха задържа нашите сънародници под домашен арест, колко американци вярваха, че Исус обича иранците? Колко от нас биха изпратили синовете и дъщерите си като мисионери в Иран? Вместо това искахме Бог да прати огън от небето и да ги унищожи! Не чувствахме много любов или състрадание.

Нека ви кажа нещо, което ни е трудно да приемем. Ако някой виновен се покае, смири себе си и се съкруши пред Бог, той има точно толкова право на благодатта на Исус Христос, колкото и онези, които е наранил.

В Старият Завет Еремия говори за хора болни от глад – вътрешно недояждане. Те търсят мир, но всичко което получават са проблеми; искат да бъдат изцерени и освободени от проблемите си, но не получават добро. Изпитват ужас в ума си, в духа си и в телата си:

„...Кожата ни почервения като пещ Поради върлуването на глада...” (Пл. На Еремия 5:10)

Всеки, който преминава през самотата на вината ще ви каже какво е чувството да се задушаваш, да чувстваш, че душата ти съхне и почернява от отчаяние. Пълен ужас в сърцето им! Не мога да изчисля колко много хора са плакали пред олтара поради тази вина по време на кампаниите ми. Казват ми, че не могат да заспят нощем. Казват: „Не че се страхувам, че няма да съм готов когато дойде Исус, просто се страхувам като човек! Докарах си толкова страх и самота.”

Някой плачат след аборт, неспособни да се справят със съкрушителната вина. Те викат: „Убих бебето си. Отнех невинен живот, може ли Бог някога да ми прости?” Едно момиче беше на ръба на нервна криза след три аборта. Тя беше съкрушена от свята скръб, но истерична поради вината си. Нямахме мир в съзнанието си и изпитвахме голяма празнота и недоволство.

Греховете ни се хващат за нас

Има времена, когато Бог изпраща стрели от глад срещу непокорните и бунтовниците. Езекил говори от името на Бог на непокорните деца на Израел, които опозоряваха Божия храм като си взимаха езически жени. Живееха в показан грях! Езекил, под гърма на Божието помазание, извика:

„Бог ще ви съди – с гняв, с ярост, с гневен укор... ще изпрати върху вас злите стрели на глада... глада ще се усилва ден след ден... Греховете ви са ви докарали това, а когато грешите, трябва да си платите за грешката!” (Езекил 5)

Много от вас плащате за ужасна грешка, която сте направили. Може да продължите и да се опитате да замажете някак си Божиите очи, но ще пожънете онова, което сте посяли. Няма две мнения по въпроса:

„Каквото посее човек, това ще и да пожъне...” (Галатяни 6:7)

Мнозина са в депресия. Те са съкрушени, самотни, понеже са направили грешка и плащат за нея – скъпо. Библията казва: „Заплатата на греха е смърт.” И мизерията, болката и отхвърлянето, които чувстваме, е понеже някъде по пътя сме предали Бог. Били сме непокорни, упорити и сме действали според собствената си воля. А цената на непокорството е много висока.

Но аз имам добри новини за вас! Бог ми отваряше очите през последните няколко месеца за Неговата чудесна любов и за силата Си за помирение. Понякога ми е трудно да го разбера!

В Езекил има чудесна истина, в същия пасаж, в който Бог изстрелва стрелите към извършителите на злото. Езекил всъщност казва на хората: „Не е Бог, който прави това, а по-скоро това са последствията от онова, което правите! Ако продължите да живеете по вашия си начин след като съм ви обичал и съм ви умолявал и съм се застъпвал за вас, ще платите цената. Ще преживеете самота и страх, понеже това са логичните последици на греха ви!”

Не е защото Бог нарочно наказва хората. Но вие плащате логичните последици на греха. Чуйте все пак това славно слово:

„О, Израел (Божия народ), вие бяхте осквернени от собствените си пътища, вършейки вашите си неща, толкова нечисти, че трябваше да излея гнева си върху вас. Но Аз се смелих над вас, заради свящото Си име... не заради вас... не защото го заслужавате, но защото името Ми е свято и Аз мога да покажа милост на когото Аз избира да покажа милост. Толкова ми е жал за вас...” (Езекил 36:17)

Когато Бог говори за „жал”, не иска да каже скръб. Не! Защото за когото на Бог му е жал, него и коригира. Той не съжالياва някого, без да направи нещо по въпроса. Той никога не пилее милостта Си. Той винаги изцерава онези, които съжالياва:

„Тогава ще поръся върху вас чиста вода, и ще се очистите; от всичките ви нечистотии и от всичките ви идоли ще ви очистя... Ще ви дам и ново сърце, и нов дух... Ще ви дам сърце от плът и вече няма да понасяте укора на глада...” (Езекил 36:25-30)

Вярвам, че ще има хора, които няма да се покаят и да се върнат към Бог, защото те считат, че са съгрешили твърде тежко и Бог не може да им прости. Стотици хора са ми казвали през годините: „Само ако знаеше какво направих!” Те чувстват, че живота им е бил напълно съсипан. Мечтата им си е отишла, мъртва е! Но Бог им казва: „Видях всичко, което правеше и все още имам милост за теб. Мога да те наръся с чиста вода, мога да ти дам нов дух и ново сърце. Ще те направя нов човек – ще започнеш на чисто, като че онова никога не се е случвало.”

Ние служим на такъв Бог! Помислете над това! Божията милост за хората, които изпитват болка – включително и към онези, които не са прави! Не трябва да плащаш цял живот за грешките си. Ако живееш така, това означава, че не вярваш че Той плати греховете ти. Защо Христос отиде на Кръста? За да плати за нашите грешки – ако се покаем и се откажем от тях и ако желяем да се завърнем към милостивата Му любов.

Има изход от глада

Често пъти, колкото по-сложно звучи една истина, толкова по-малко истина е тя! Онова, което прави Евангелието толкова дълбоко, е простотата. Много често ние премисляеме всичко, търсим изход. Прибягваме до хора, хващаме телефона, четем книги и слушаме записи. Отчайваме се в тревогата и ужаса си, протягайки се във всички страни. Тогава, когато чуем отговора, той е толкова прост, че не можем да го схванем!

Би било добра идея да оставим за момент на страна всички книги по християнска психология и всички записи и просто да се съсредоточим върху простото слово. Изходът от затвора ,в който си - се свежда до една единствена дума.

Има прост, Библейски изход от нещата – надеждата!

В продължение на години съм търсил разрешение на дълбокия проблем на самотата и депресията. Понякога, след кампании из града, се прибирам в къщи и забивам юмрук във възглавницата, плачещ поради многото нужди на скърбящите хора. Дори не мога да смеля всички проблеми, които съм чул, главата ми се е замаяла. Моля се: „О, Господи, има толкова много проблеми, толкова много скърбящи хора! Господи, има ли някакъв отговор за всички? Или е като в Серепта – толкова много гладуващи, страдащи хора, а има успокоение само за двама (3 Царе 17)?

Но това е Стария Завет. В Новия Завет нещата не стоят по същия начин. В Новият Завет „който желае, нека дойде“. Това е за всички вярващи. Бог не изключва никого. Не че Той отхвърли някои в Стария Завет, но Израел бяха потънали в такъв мрак, че само двама души видяха светлината! На всички нас обаче ни е дадена славната светлина; проляна е за всички. Бог не гледа на лице, Той няма любимци. Тази славна надежда е за всеки човек, който е самотен; за всеки, който търси любов или има някаква нужда. Тази нужда може да бъде посрещната! Бог няма да изключи никого!

Поисках от Бог да ми покаже какво означава думата „надежда“.

Има 5 неща, които искам да споделя:

1. Надежда – знанието, че онова, от което се нуждаеш, е възможно

Това е растяща вътрешна вяра, че онова, от което се нуждаеш, е възможно. Аз сведох нещата до това: Кое е възможно за Бог? И това не ни оставя никакво извинение, защото знаем, че „за Бог всичко е възможно“. Ти няма да имаш никаква вяра, ако не смяташ, че за Бог е възможно да преобърне живота ти отново, да обърне сърцето ти към радост и да ти разкрие един чисто нов свят. Ако не вярваш, че това е възможно, ти може да отпаднеш от борбата и да се предадеш. Не можеш да продължиш. Надежда е да си в състояние да кажеш: „Вярвам в сърцето си, че онова, от което се нуждая, е възможно в Христос.“

2. Надежда – увереност, че всичко ще се подреди добре за мен в Божието време.

Какво казва Библията?

„Но знаем, че всичко съдействува за добро на тия, които любят Бога, които са призвани според Неговото намерение.“ (Римляни 8:28)

Вероятно си мислиш, че ти си един от онези избрани хора, обречени на отчаяние, Бог те е избрал да страдаш в отчаяние и самота. Мислиш си, че небесата са затворени за теб, а обещанията Му са нищожни и празни. Не това казва Божието Слово – предизвиквам ви да ми покажете това в Библията! Бог е обещал да извършва добро чрез теб, в Неговото време, по Неговия начин. Ще бъде съвършено, когато се случи.

3. Надежда – абсолютна увереност и настойчивост, че разрешението вече пътува към вас.

„Докато не дойде часа му, Божието Слово го изпитваше...”

Не сте ли радостни заради думата „докато”? Това означава, че освобождението ви идва! Това, през което преминаваш сега е „докато”. „Не се чудете на огнената изпитня, която дохожда върху вас, за да ви опита, като че ви се случва нещо чудно” (1 Петрово 4:12). Не може да ми кажете нещо, което не съм чувал вече една дузина пъти! Може да страдаш по много специален начин, но Христос каза, че всички изкушения са обичайни за всички хора. Твоето не е уникално. Мнозина са в твоята лодка.

Думата вяра означава, че ти вярваш, че Бог вече е започнал да работи. Че Той прави неща, които ти не можеш да видиш, но казваш с убеждение: „Господи, ти оправяш нещата. Ти ще го направиш и ще го направиш добре!”

4. Надежда – увереност при липсата на видими доказателства.

Това е убеждението, което казва: „Все още не го виждам, но ще започна да благодаря и хваля Бог сега. Знам, че в моите изпитания, Той вече е взел мерки за мен.” Това също е пълна вяра, че въпреки всички залози, Бог ще работи за теб. Това не е повърхностна надежда, но такава, която е построена на сигурни основи. Вижте какво обещава да направи Бог: Бог ще те държи изправен докато не премине изпитанието.

Ти няма да паднеш. Няма да имаш нервна криза или да си изгубиш ума. Чуйте какво казва псалмиста: „Ето, окоето на Господа е върху ония, които Ме се боят, Върху ония, които се надяват на Неговата милост, За да избави от смърт душата им, И в глад да ги опази живи.” (Псалм 33:18-19)

Бог ти казва, че Той ще те запази жив докато трае гладът. Сега кажи това и на дявола!

Ще изпиташ голямо Божествено удовлетворение, докато достигнеш до човешкото удовлетворение, от което се нуждаеш.

Бог ще поддържа Божественото ти удовлетворение: „Господ знае дните на непорочните; И тяхното наследство ще бъде до века. Те няма да се посрамят в лоши времена. В дни на глад ще бъдат сити... Ако падне не ще се повали...” (Псалм 37:19,19,24)

Бог ще те придържа с ръката Си във всичко! Ще ти даде Божествено удовлетворение, което ще е много по-славно от всички човешки нужди.

Нито за една минута няма да бъдеш извън волята Му, извън погледа Му или извън любовта Му. „Господ не оставя светиите Си; До века те ще бъдат опазени... Стъпките му няма да се подхлъзнат...” (Псалм 37:28,31)

Знаете ли, че Той дори ще ви оправя леглото по време на изпитанията ви!

„Господ ще го подкрепява на болното легло; В болестта му Ти ще преобърнеш цялото легло.”
(Псалм 41:3)

Той ти казва: „Легни си, остави това на мен.”

Денят на твоето освобождение идва, ако само запазиш надеждата си твърда в Словото Му. Не се надявай на хора, не се надявай на себе си. Вярвай само на Божието Слово: „Защо си отпаднала душо моя? И защо се смущавах дълбоко в мене? Надявай се на Бога: защото аз още ще Го славословя За помощта от лицето Му.” (Псалм 42:5)

„Чакай Господа и пази Неговия път, И той ще те издигне, за да наследиш...” (Псалм 37:34)

Това означава, че Той ще те накара да дойдеш в обещанието! Той ще те накара да наследиш!

5. Това е флагмана на надеждата – благословената надежда за освобождение от цялото отчаяние в сърцето ти:

Научете наизуст този пасаж – Римляни 8:35-39:

Кой ще ни отлъчи от Христовата любов? Скръб ли, или утеснение, гонение или глад?...”

Този глад, през който преминаваш, ще те отлъчи ли от Христовата любов? Не!

„... във всичко това отиваме повече от победители чрез Този, Който ни е възлюбил.”
(Римляни 8:37)

Апостол Павел каза: Понеже съм уверен, че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сегашното, нито бъдещето, нито сили, нито височина, нито дълбочина, нито кое да било друго създание ще може да ни отлъчи от Божията любов, която е в Христа Исуса, нашия Господ.” (Римляни 8:38-39)

И ако Той те обича толкова много, кое те накара да си помислиш, че Той ще те предаде или изостави? Щом не си отлъчен от Христовата любов, как може да си отлъчен от освобождението си? Не можеш да бъдеш отлъчен! Не можеш да служиш на Господ, не можеш да отидеш в Божия дом честно, ако нямаш тази надежда в себе си: „Бог ще ме избави; Той ще ме освободи чрез силата Си. той ще извърши правдата си чрез мен!”

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1983 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Famine in the Land](#) / [Глад по земята](#)